

РЕШЕНИЕ

№ 4563

гр. София, 05.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав,
в публично заседание на 15.06.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

при участието на секретаря Кристина Българиева, като разгледа дело номер **8248** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.156 и сл. от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], подадена чрез адвокат З. Н. от САК, против Ревизионен акт /РА/ № Р-22221019008196-091-001/11.02.2021 г., издаден от М. А. К., на длъжност Началник на сектор, възложил ревизията и Д. П. Б., на длъжност Главен инспектор по приходите – ръководител на ревизията, потвърден с Решение № 867/08.06.2021 г. на Директор на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“, [населено място], Централно управление на Национална агенция по приходите.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на РА в потвърдената част, като издаден в противоречие както с националното, така и с общностното законодателство, при съществени нарушения на правилата за събиране на доказателства в ревизионното производство и при неспазване на изискванията на данъчното законодателство. Релевира се, че ревизиращият екип отказал правото на данъчен кредит с мотива, че доставчиците не били представили доказателства за извършване на доставките, като се пропускало, че получателят представил всички изисквани му документи по време на проверката. При анализ на доказателствата, приложени спрямо всеки от доставчиците, жалбоподателят твърди, че са налице такива, установяващи реалност на доставките, като излага съображения в тази насока. Позовава се на практиката на Съда на Европейския съюз (СЕС). Моли съда да отмени изцяло обжалвания РА.

В съдебно заседание жалбоподателят редовно призован, чрез процесуален представител поддържа жалбата. Моли съда да отмени РА по съображения, изложени в жалбата. Претендира разности.

Ответникът по жалбата, директорът на дирекция "ОДОП"- С. при ЦУ на НАП, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата. Поддържа, че РА е правилен и законосъобразен. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София- град, като прецени процесуалните предпоставки за допустимост на жалбата, събраните доказателства по делото, поотделно и в тяхната съвкупност, и взе предвид доводите на страните, съобразно с разпоредбата на чл.160 от ДОПК, прие за установено следното:

Със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ №Р-22221019008196-020-001 от 13.12.2019г., връчена на 18.12.2019 г., издадена от М. А. К., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С. /оправомощен, съгласно Заповед №РД-01-818 от 10.05.2019 г., издадена от и.д. директор на ТД на НАП С./, е възложено извършването на ревизия на [фирма] за установяване на задълженията по ЗДДС за данъчен период от 01.10.2019 г. до 31.10.2019 г. Със Заповеди за изменение на ЗВР №Р-22221019008196-020-002/20.01.2020 г. и ЗВР №Р-22221019008196-020-003/14.02.2020 г. е продължен срокът за извършване на ревизията - до 18.03.2020 г.

На основание чл. 34, ал. 1, т. 2 от ДОПК със Заповед №Р-22221019008196-023-001/13.04.2020 г. производството за извършване на ревизия е спряно във връзка с изискване на информация от приходната администрация на Гърция. На основание чл. 35 от ДОПК същото е възобновено със Заповед №Р-22221019008196-143-001/14.12.2020 г. И тези заповеди са издадени от М. А. К., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С..

За резултатите от ревизията, на основание чл. 117, ал. 1 от ДОПК е издаден Ревизионен доклад /РД/ №Р-22221019008196-092-001/20.01.2021 г., връчен на 20.01.2021г. Срещу РД не е подадено възражение.

Ревизията приключила с Ревизионен акт /РА/ №Р-22221019008196-091-001/11.02.2021 г., издаден от М. А. К. на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С.- орган, възложил ревизията, и Д. П. Б., на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП С.- ръководител на ревизията. С ревизионния акт на дружеството са установени допълнителни задължения по ЗДДС в общ размер на 15 174,85 лв. Същите произтичат от отказано право на приспадане на данъчен кредит на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, по фактури, издадени от [фирма], ЕИК-[ЕИК], [фирма], ЕИК-[ЕИК] в размер на 14 968.42 лв. На основание чл. 70, ал. 1, т. 2 от ЗДДС е отказано правото на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 206.43 лв. по фактури за доставка на стоки и услуги, които не са свързани с икономическата дейност на ревизираното лице. Не са признати за осъществени вътреобщностни доставки /ВОД/ на стоките, като е прието, че не са представени доказателства за наличие на същите.

В хода на ревизионното производство, с цел установяване на факти и обстоятелства от значение за данъчното облагане и на основание чл. 37, ал. 3, чл. 53 и чл. 56, ал. 1 от ДОПК на дружеството- жалбоподател са връчени искания за представяне на документи и писмени обяснения от задълженото лице /ИПДПОЗЛ/ №Р-22221019008196-040-001/30.01.2020 г. и №Р-22221019008196-040-002 от 18.03.2020 г. От ревизираното лице по ел. път са представени изискваните документи.

На основание чл. 45 от ДОПК са извършени насрещни проверки на „А. Л.“ Е., ЕИК[ЕИК], [фирма], ЕИК[ЕИК], [фирма], ЕИК[ЕИК]. като резултатите са обективирани в протоколи, подробно описани в РД.

Изпратена е молба за предоставяне на информация от Дирекция „Централно звено за връзка“ /ЦЗВ/, ЦУ на НАП, до данъчната/приходна администрация на Гърция относно GRECOIL ΜΟΝΟΠΡΟΣΩΠΗ ΙΚΕ, и на 09.09.2020 г. е получен отговор.

Установено е, че дружеството [фирма] е декларирало вътреобщностни доставки на стоки /млечни и имитиращи продукти/ за клиенти от Гърция. Основни клиенти на дружеството, според отчетните регистри за извършените продажби за периода на ревизията са ODYSSEUS HELLS SMPC, EL801093680, TYRAKI SMPC, EL801123884 и CRECOIL, EL801123755. По данни от VIES е констатирано, че към датата на възникване на данъчно събитие, декларираните получатели по доставки са регистрирани за целите на ДДС по реда и условията на националното законодателство на съответната държава.

От ЦЗВ е изискана информация за асоциирани случаи за отправени/получени Молби за обмен на информация по чл. 7 от Регламент 904/2010/EC (SCAC) по отношение на ODYSSEUS HELLS SMPC EL801093680, TyraKI SMPC. EL801123884 и CRECOIL EL801123755. Представени са следните молби за обмен на информация:

С референтен номер V. BG 031809 EL KS15 20200121 AF RI. В случая запитващата страна е България и е по отношение на TYRAKI SMPC. В отговора на молбата е заявено, че е извършена проверка на гръцката компания в базата данни на гръцкия данъчен орган и е установено, че компанията не е представила договор за наемане на обявените си помещения. Директор/управител на компанията е български гражданин-А.. При проверка на декларирания адрес не открили представители на дружеството, не се отзовали на поканата на данъчния орган и не представи своите счетоводни книги и записи. Установили, че гръцката компания не притежава транспортни средства.

С референтен номер V. BG 031810 EL 14KS/20 20200121 AF RI R. В случая запитващата страна е България и е по отношение на ODYSSEYS HELLAS P.C. В отговора на молбата е заявено, че гръцките данъчни органи са извършили проверка на място на декларирания адрес на гръцката компания на 16.10.2019 г., където имало изоставен офис на първия етаж на жилищна сграда. Оставена била покана за представяне на счетоводни и отчетни документи. Гръцките данъчни власти пристъпили към ДДС дерегистрация на гръцкото дружество от базата данни на VIES на 21.11.2019 г.

На 09.09.2020 г. е получен и отговор на молба с референтен номер V. BG 032369 EL 117XX20 20200415 AF RI R. В случая запитващата страна е България и е по отношение на GRECOIL L.. В отговора на молбата е заявено, че ДДС номерът на гръцката компания е дерегистриран от базата данни VIES на 10/07/2020 след одит, извършен от гръцките данъчни власти. В декларация се сочило, че управител на гръцката компания е А. А., български гражданин, пребиваващ в С., както и че компанията е била активна в търговията с масла и мазнини в Lakka Pellas, че е сменила седалището си и че той не може да отиде в Гърция поради пандемията от 13.03.2020 г., за да отговори на поканата да представи на одита счетоводни книги и документи. Според базата данни гръцката компания не е подавала декларации за ДДС. Данъчните власти пристъпили към дерегистрацията на ДДС номера на гръцката компания от VIES на 10.07.2020г.

С Протокол №1734106/18.01.2021 г. са приобщени всички документи и доказателства

събрани в хода на друго ревизионно производство на [фирма], ЕИК[ЕИК], а именно извършени насрещни проверки на представляващите на гръцките дружества, както следва: След справка в търговския регистър на Гърция е установено, че представляващ на TYRAKI SMPC и GRECOIL L. е български гражданин - А. А., собственик на множества дружества със задължения в големи размери към републиканския бюджет. Установено е, че представляващ на ODYSSEYS HELLAS P.C. е български гражданин - Г. Д., като същият е във фактическо семейно съжителство с П. А. И., представляващ [фирма].

Приходните органи се позовават на представено в хода на друго ревизионно производство Удостоверение А1 за изпращане на Г. Д. от [фирма] /работодател/, в ODYSSEYS HELLAS P.C. Констатирано е, че на [фирма] е издаден Ревизионен акт №Р-22221020001192-091-001/10.08.2020 г., потвърден от директора на дирекция ОДОП С. с решение №1714/11.11.2020 г., както и на [фирма] е извършена ревизия за установяване на задължения по ДДС от 01.07.2019 г. до 31.01.2020 г.

От страна на [фирма] са ангажирани протоколи за проверка на стоки с висок фискален риск от страна на ГД „Фискален контрол“, от които органите по приходите установили, че освен стоки на ревизираното лице при един транспорт са посочени за доставчици [фирма] и [фирма], като основен доставчик на стоки на последното дружество е [фирма], а клиенти са посочените по-горе три гръцки дружества.

В ТД на НАП С. е постъпил доклад с №ФК-127/17.03.2020 г. на ГД „Фискален контрол“, в който е посочено, че с Протокол №010101490450К1/18.02.2020 г. на ГКПП К., при извършена проверка по фискален контрол на товарен автомобил марка Д. с рег.№С04821СК, собственост на [фирма], съгласно представени от водача документи се превозва: 480,00 кг. краве сирене с изпращач [фирма] и получател EL801257874; 8 880,00 кг. имитиращ продукт/сирене с изпращач [фирма] и получател EL801123755, и 4 430,00 кг. имитиращ продукт/сирене с изпращач [фирма] и получател EL801123884. При физическа проверка на превозваната стока е констатирано, че вместо 480 кг. краве сирене и 13 310,00 кг. имитиращ продукт/сирене, в ТС се превозват 16 бр. палети с морска сол всяко по 1 225,00 кг. или общо 19 600,00 кг. и 480 кг. краве сирене с описани по-горе изпращач и получател.

В изпратените и получените Молба (SCAC) до/от данъчната администрация на Гърция е посочено, че ODYSSEUS HELLAS SMPC EL801093680, TYRAKI SMPC. EL801123884 и GRECOIL EL801123755, не съдействат на данъчните органи, не е установен склад или търговски обекти на дружествата или друга информация, която да доказва реално извършвана търговска дейност от същите. Установено е, че представляващи гръцките дружества са български граждани, единият от които е с нисък социален и икономически статус, а другият е във фактическо семейно съжителство с представляващата на [фирма] и зает на трудови правоотношения в [фирма], [фирма] и [фирма]. Посочено е, че установените зависимости по отношение на [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] доказвали, че няма как ревизираното лице да не е знаело, че е участник в данъчна злоупотреба. Прието е, че стоките са предмет на продажба от [фирма] /без да се индивидуализират по партида, количество, вид/ фактурират се на четири различни дружества /с цел да не се формира ДДС за възстановяване в големи размери/ и в следствие се фактурират на липсващи търговци в Гърция.

При фактическа проверка на стоките е установено, че се транспортира сол, вместо декларираните млечни продукти. По правило доставката на сол не попада в стоките с

висок фискален риск и не попада в задължителните проверки при преминаване на ГКПП, въпреки това след справка в ИС на НАП е установено, че на 27.09.2019 г., в 12:05 ч., (ден след като е деклариран ВОД на сирене) е извършена проверка на превозвана стока по деклариран В. от [фирма] на „сол“ с тегло от 14 350 кг, транспортът е осъществен от [фирма], а изпращач е ODYSSEUS HELLAS SMPC. Проверката е обективизирана в Протокол №010101347597 1/27.09.2019 г., какъвто случай е констатиран и с жалбоподателя за м. 10.2019 г.

При тези данни органите по приходите приели, че дружеството не е осъществило ВОД на стоки, тъй като не са представени доказателства за наличие на стока.

На следващо място, органите по приходите установили в хода на ревизионното производство, че [фирма] е ползвало право на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 14 744,82 лв., по 8 фактури, издадени от [фирма] с предмет „млечен продукт, краве сирене, топено сирене, аванс“.

От доставчика са представени копия на фактурите, приемо- предавателни протоколи, хронология на с/ка 4532, 702, 304 и оборотна ведомост за 10.2019 г.

В отговор на ИПДПОЗЛ изх.№П-22221020013853-040-002/18.03.2020 г., са представени: Договор за наем на склад от 01.05.2019 г. сключен между [фирма] в качеството му на наемодател и [фирма] в качеството на наемател, като наемателя наема хладилна камера с капацитет 5 палета в [населено място], стопански двор. ул. „3 ти март“; Банкови извлечения за извършени плащания по фактурите.

При извършена справка в информационната система на НАП е констатирано, че в [фирма] има едно назначено лице на трудов договор. Установено е от отчетните регистри- дневник покупки, че основно данъчният кредит за покупката на млечни продукти е формиран от дружества [фирма], ЕИК[ЕИК]. [фирма], ЕИК[ЕИК], [фирма], ЕИК[ЕИК], [фирма], ЕИК[ЕИК]. По отношение на [фирма] е посочено, че дружеството е регистрирано по ЗДДС на 27.08.2018 г. и дерегистрирано на 23.12.2019 г., при установени обстоятелства по чл. 176 от ЗДДС. От отчетните регистри за покупки е установено, че няма декларирани покупки на млечни продукти, предметът на доставките е „СМР“, „услуги“ и др., в същия период няма отразени доставки на услуги от мобилни оператори, наеми и други доставки, няма подадени Уведомления, по реда на чл. 62 от Кодекса на труда /КТ/, за заети лица на трудови правоотношения, няма подавани данни по реда на чл. 73 от Закон за данъка върху доходите на физическите лица /ЗДДФЛ/ за изплатени извънтрудови правоотношения. Няма подадена ГДД по чл. 92 от ЗКПО за 2019 г. По отношение на [фирма] е посочено, че в отчетните му регистри за покупки няма декларирани покупки на млечни продукти, предметът на доставките е основно „СМР“ и „материали“, няма подадени Уведомления, по реда на чл. 62 от КТ, за заети лица на трудови правоотношения. Няма подавани справки по чл. 73 от ЗДДФЛ за изплатени доходи по извънтрудови правоотношения. В ГДД по чл. 92 от ЗКПО за 2019 г. е декларирана минимален СчФР. По отношение на [фирма] е посочено, че дружеството е регистрирано по ЗДДС на 30.10.2017 г. и дерегистрирано на 19.12.2019 г., при установени обстоятелства по чл. 176 от ЗДДС. От отчетните регистри е установено, че няма декларирани покупки на млечни продукти, предметът на доставките са основно „СМР“ и „услуга“. В същия период няма отразени доставки на услуги от мобилни оператори, наеми и други доставки, които могат да обусловят реално извършвана търговска дейност, няма подадени Уведомления, по реда на чл. 62 от КТ, за заети лица на трудови правоотношения, няма подавани справки по чл. 73 от ЗДДФЛ за изплатени

доходи по извънтрудови правоотношения. Няма подадена ГДД по чл. 92 от ЗКПО за 2019 г. По отношение на [фирма] е посочено, че дружеството е регистрирано по ЗДДС на 09.10.2000 г. и дерегистрирано на 14.08.2020 г., при установени обстоятелства по чл. 176 от ЗДДС. Доставките към [фирма] са само през м. 01.2020 г., като след анализ на отчетните му регистри за покупки, за този период, е установено, че няма декларираны покупки на млечни продукти, предмет на доставките е само „СМР по договор“ и „стока по опис“, а в същия период няма отразени доставки на услуги от мобилни оператори, наеми и други доставки, които могат да обусловят реално извършвана търговска дейност. Няма подадени Уведомления, по реда на чл. 62 от КТ, за заети лица на трудови правоотношения. Няма подавани справки по чл. 73 от ЗДДФЛ за изплатени доходи по извънтрудови правоотношения. Също така е установено, че лицето е получател на В. на сол, от DADAKARIDES S. SA, VIN EL094189596.

Органите по приходите констатирани, че нито от [фирма], нито от проверяваните дружества са ангажирани доказателства за търговски взаимоотношения помежду им.

При тези данни е направен извод, че не са налице реални доставки, поради което на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 и т. 2 и чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС е отказано правото на приспадане на данъчен кредит по фактурите, включени в дневниците за покупки за ревизириания период, издадени от [фирма].

На следващо място, [фирма] е ползвало право на приспадане на данъчен кредит от в общ размер на 223,60 лв. по 3 фактури, издадени от [фирма] с предмет „транспорт“.

От дружеството са представени: обяснение от Л. Б. Д. отговорник транспортна дейност, съгласно което е извършен транспорт към [фирма] на сирене /аналогов продукт/ в пластмасови кофи, товарено от складова база на [фирма] [населено място] и е разтоварено в Гърция на адресите вписани в ЧМР-товарителницата. Транспортът е извършен с автомобил рег. №С00079АТ, управляван от Л. Б. Д.. Представени са копия на фактури; договор за превоз от 04.12.2018 г.; копие на талон на Влекач с рег.№С00079АТ; ЧМР с изпращач П. Ф.- ЛАКА ГЪРЦИЯ и получател [фирма]; ЧМР с изпращач [фирма] и получател GRECOIL L.- ГЪРЦИЯ; ЧМР с изпращач [фирма] и получател ODYSSEYS HELLAS P.C., VIN EL801093680 - ГЪРЦИЯ.

В отговор на ИПДПОЗЛ са представени: 1. Договор за наем от 04.12.2018 г. сключен между [фирма] в качеството на наемател и [фирма] в качеството на наемодател, като наемодателят предоставя на наемателя полуремарке Патре ОЦ 3896 БЕ с рег. [рег.номер на МПС] ; Представени са талони на ППС, собственост на [фирма] и [фирма]; Удостоверение за регистрация на превозно средство №784/20.12.2018 г., съгласно което полуремарке Патре ОЦ 3896 с рег.№С9845/ЕН е вписано в списъка на транспортните средства за превозване на храни и суровини в ОДБХ; ведомости за заплати и фактури за гориво; хронология на с/ка 411; оборотна ведомост за 2019 г. и Лиценз № 12146 за международен транспорт на [фирма], издаден от Министерството на транспорта.

Във връзка с горното е извършена насрещна проверка и на [фирма] при която е установено, че дружеството е регистрирано по ЗДДС на 19.10.2015 г. и дерегистрирано на 02.01.2019г. при установени обстоятелства по чл. 176 от ЗДДС.

След справка в информационната система на НАП е установено, че фактурите предмет на проверка са отразени в дневниците за продажби за съответния данъчен период от [фирма]. За периода на издаване на фактурите в дружеството имало 3 лица назначени на трудов договор, няма деклариранни търговски обекти.

При тези данни, органите по приходите заключили, че както от доставчика, така и от ревизираното лице [фирма] е представен само типов договор, от който не може да се установи начинът на заявяване на стоката, калкулиране на цена и т. н. Липсват доказателства за направените разходи при транспортирането на стоките по спорните ВОД, като документи за платени пътни такси, за гориво, командировъчни на шофьорите, платен престой и паркинги и др. От превозвача не са представени и необходимите за удостоверяване на превоза транспортни документи- пътни листа, тахошайби и др. Прието е, че не е доказано изпълнението на доставките с ангажиране на доказателства, поради което не може да се обоснове фактът на възникнало данъчно събитие.

Изведен е извод, че не са налице реални доставки, поради което на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 и т. 2 и чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС е отказано правото на приспадане на данъчен кредит по фактурите, включени в дневниците за покупки за ревизирания период, издадени от [фирма].

За ревизирания период [фирма] е отчела и покупки на стоки и услуги от [фирма], ЕИК[ЕИК], [фирма], ЕИК[ЕИК], [фирма], ЕИК 2041 15055, [фирма], ЕИК[ЕИК], [фирма], ЕИК[ЕИК], [фирма], ЕИК[ЕИК], по фактури, описани в таблица на стр. 20 от РД.

В хода на ревизията е установено, че е изпълнено условието по чл. 71, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, свързано с притежаването на данъчен документ /фактури/ от страна на доставчика, издал цитираните фактури отразени в дневника за продажбите и справката- декларация по ЗДДС за съответния данъчен период. Не са представени, каквито и да било доказателства, че получените услуги по цитираните фактури са били предмет на последваща облагаема доставка, каквото е изискването на закона - чл. 69 и съответно по арг. за противното чл. 70, ал. 1, т. 2 от ЗДДС, от закона - правото на приспадане на данъчен кредит не е налице, независимо от изпълнението на условията по чл. 69 или 74, когато стоките или услугите са предназначени за безвъзмездни доставки или за дейности, различни от икономическата дейност на лицето. Прието е, че фактурите обективират осъществени доставки на стоки и услуги, но същите не са свързани с осъществени последващи облагаеми доставки.

Предвид това и на основание чл. 70, ал. 1, т. 2 от ЗДДС е отказано правото на приспадане на данъчен кредит по спорните фактури в общ размер на 206,43 лв.

В срока по чл. 152, ал. 1 от ДОПК от ревизирия субект до директора на дирекция „Обжалване и данъчно- осигурителна практика“ при ЦУ на НАП е депозирана жалба срещу процесния ревизионен акт. С Решение № 867/08.06.2021 г. на Директор на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“, [населено място], Централно управление на Национална агенция по приходите е потвърден Ревизионен акт /РА/ № Р-22221019008196-091-001/11.02.2021 г., издаден от М. А. К., на длъжност Началник на сектор, възложил ревизията и Д. П. Б., на длъжност Главен инспектор по приходите– ръководител на ревизията.

Приета по делото е административната преписка, както и допълнително ангажираните по делото писмени доказателства.

По делото е допусната и приета Съдебно- счетоводна експертиза. В заключението вещото лице дало следните отговори на поставените задачи: Видно от представените счетоводни и данъчни документи, счетоводството на жалбоподателя през процесния ревизиран период е водено съгласно изискванията на ЗСч и ЗДДС. Налични са първични счетоводни документи; Същите са отразени в хронологични регистри на съответните счетоводни сметки; изготвена е главна книга на счетоводните сметки; съставена е оборотна ведомост за периода. Декларирани са за целите на ЗДДС дневниците за покупки и продажби, респективно СД за ДДС за ревизирия период- м. 10.2019 г. Налице са първични документи за осчетоводяването на процесните доставки от [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма]. Стоковият поток при жалбоподателя и доставените стоки от [фирма], както и последващите доставки към клиенти на дружеството е проследен в Приложение 1 към настоящото заключение. Разплащанията по доставките от [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма], към жалбоподателя са показани в таблиците /колона 7/. Плащания от клиентите на [фирма] не са установени през процесния период.

В показанията си свидетелят Г. И. Д., сочи, че бил служител на [фирма] на трудов договор, през 2019 г. до 2020 г.– 2021 г. и бил пълномощник на А. Т.- едноличният собственик и управител на дружеството. Свидателят твърди, че той извършвал оперативната работа, тъй като Т. пребивавал почти изцяло в Гърция, идвал веднъж или два пъти в месеца в България. Дружеството търгувало с млечни продукти и Д. се занимавал с получаване на заявките от Т., който в Гърция контактувал с клиентите, след това свидетелят се свързвал със заводите, за да се предаде тази заявка и да се уговори ден на доставка, приемане в склада на дружеството, находящо се на ул. 3-ти март“, в базата на [фирма] в [населено място]. Д. описва процеса по приемане на стоката, изпращане на стоката за Гърция, подписване на документите, получаване на фактурата за транспорта от шофьора и нейното заплащане, предаване на всички документи в счетоводството- на ръка или по банка. В задълженията на свидетеля било да следи салдата към доставчиците и да информира своевременно Т. колко и кому дължи и да извърша плащания от банковата

сметка или в брой към заводите, доставчици и т.н.. Твърди, че [фирма] било собственост на дружеството, което той използвал за дейността на [фирма]. Купували млечни продукти от [фирма] и [фирма]. Свидетелят потвърждава, че П. А. е негова съпруга и имат деца. Д. бил назначен и в другите дружества на по един час, с аналогични функции. Той подписвал приемно-предавателните протоколи, а от страна на другите дружества ги подписвала жена му. Относно солта свидетелят твърди, че ТД „А. логистикс“ внасяло сол от Гърция, като на връщане от производителя на име Да да К. купували сол, която сол млекопреработвателите изкупували на изгодна цена, като гръцката сол струвала 20 ст. За казусът с обърканите ЧМР дали обяснения и шофьорът също. *При така установената фактическа обстановка, Съдът достигна до следните правни изводи:*

Жалбата е процесуално допустима. Ревизионният акт е обжалван в рамките на предвидения за това срок, пред горестоящия в йерархията на приходната администрация орган, който с решението си го е потвърдил изцяло в обжалваната част. Така постановението от директора на дирекция "ОДОП"- С. резултат и подаването на жалбата в рамките на предвидения за това преклузивен срок, от надлежна страна налагат извод за нейната допустимост. Разгледана по същество е неоснователна.

По силата на чл. 160, ал. 2 от ДОПК, Съдът преценява законосъобразността и обосноваването на РА, както и валидността на акта, независимо дали са изрично релевирани доводи за нищожност на РА в обжалваната му част, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му. За валидността на акта съдът следи служебно.

На първо място, е спазен срокът по чл. 109 от ДОПК, с оглед надлежното упражняване на правомощието за образуване на процесното ревизионно производство, с посочената по-горе ЗВР, в рамките на 5-годишния срок.

Съгласно разпоредбата на чл. 112, ал. 2 от ДОПК, ревизията може да се възлага от: т. 1 органа по приходите, определен от териториалния директор на компетентната териториална дирекция или т. 2 изпълнителния директор на Националната агенция по приходите или определен от него заместник изпълнителен директор– за всяко лице и за всички видове задължения и отговорности за данъци и задължителни осигурителни вноски.

Ревизионният акт е издаден от компетентни органи по смисъла на чл. 118, ал. 2 от ДОПК във вр. с чл. 7, ал. 1, т. 4 от ЗНАП и чл. 119, ал. 2 от ДОПК, в кръга на определените им правомощия /в този смисъл Тълкувателно решение № 5 от 13.12.2016 г. на ВАС/. Съгласно чл. 119, ал. 2 ДОПК Ревизионният акт се издава от органа, възложил ревизията, и ръководителя на ревизията в 14-дневен срок от подаването на възражение или от изтичането на срока за подаване на възражение.

Компетентността на органа, подписал посочените по-горе заповеди и оспорвания РА е установена с официални документи по смисъла на чл. 179, ал.

1 от ГПК, с обвързваща материална доказателствена сила, която не е оборена. Изложеното до тук води до извод, че ревизионното производство е извършено от компетентни за целта органи.

Настоящата инстанция констатира, че РА е подписан с електронни подписи от органите по приходите – негови издатели. Съгласно чл. 3 от ЗЕДЕУУ (ред.- ДВ, бр.85 от 2017 г., действаща към момента на издаване на РА) електронен документ е електронен документ по смисъла на чл. 3, т. 35 от Регламент (ЕС) № 910/2014 на Европейския парламент и на Съвета от 23 юли 2014 г. относно електронната идентификация и удостоверителните услуги при електронни трансакции на вътрешния пазар и за отмяна на Директива 1999/93/ЕО (ОВ, L 257/73 от 28 август 2014 г.); като писмената форма се смята за спазена, ако е съставен електронен документ. В конкретния случай РА е създаден като електронен документ по смисъла на чл.3, ал.1 ЗЕДЕУУ, по отношение на които с оглед фикцията, установена в ал.2 се приема, че е спазено изискването за писмена форма. Доказателствената сила на подписания с КЕП електронен документ е такава, каквато законът признава на подписания писмен документ. Именно като електронен документ, подписан от посочените в тях органи по приходите с електронен подпис, актът е изпратен като електронно съобщение и връчен на ревизираното лице по реда на чл.30, ал.6 ДОПК и това обстоятелство е удостоверено по предвидения за това в цитираната норма ред с разпечатка на записа в информационната система. С оглед разпореденото от законодателя в чл.184, ал.1 ГПК, приложима в съдебното производство по оспорване на РА на основание § 2 ДР на ДОПК, тези електронни документи са представени на Съда като възпроизведени на хартиен носител преписи, заверени от страната. Това е относимо и за РД, ЗВР и ЗИЗВР.

На следващо място, спазени са процесуалните правила за извършването на ревизията. Ревизионният акт е издаден в предвидената форма съгласно чл. 120, ал. 1 от ДОПК и съдържа реквизитите по чл. 120, ал. 1 от ДОПК, както и указанието, че се приемат констатациите от ревизионния доклад, който на практика представлява неразделна част от издадения ревизионен акт. Оспореният РА съдържа разпоредителна част в табличен вид, в която е определен размерът на обжалваните задължения. Съдът не констатира съществени процесуални нарушения на административно-производствените правила.

По приложението на материалния закон съдът намира следното:

Основната дейност на [фирма] е търговия на едро с млечни продукти.

От заключението на вещото лице, неоспорено от страните и кредитирано от съда в тази част се установява, че счетоводството на [фирма] е организирано и водено в съответствие с изискванията на ЗСч и СС.

Предмет на спор е отказано право на приспадане на данъчен кредит за данъчен период м.10.2019 г. в размер на 15 174 85 лева, по фактури, издадени от [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма].

Отказът на право на данъчен кредит е в резултат на недоказани доставки на стоки/услуги по смисъла на чл. 6/9 от ЗДДС. Наличието на доставка (данъчно събитие) е основополагаща предпоставка за задействане механизма както на начисляване (изискуемостта) на данък добавена стойност, така и за възникване на правото на приспадане на данъчен кредит. Наличието на кумулативните условия за възникване на право на данъчен кредит по смисъла на чл. 69 и сл. от ЗДДС, респективно отсъствието на някоя от хипотезите по чл. 70 от ЗДДС, които възпрепятстват възникването му, са факти от обективната действителност, наличието или отсъствието, на които е свързано с възникването на благоприятни последици за оспорващото дружество-възникване на право на данъчен кредит по конкретните фактури. В тежест на задълженото лице е да докаже положителния факт- наличието на условията за възникване на право на данъчен кредит, респективно отсъствието на някоя от хипотезите по чл. 70 от ЗДДС. Изходящият относим факт за приложимостта на цитираните разпоредби от ЗДДС е установяването на реално осъществена доставка. В нормата на чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗДДС е дадено определение за данъчен кредит, като това е сумата на данъка, която регистрирано лице има право да приспадне от данъчните си задължения по този закон за получени от него стоки или услуги по облагаема доставка, като в ал. 2 на същата разпоредба е уточнено, че правото на приспадане възниква, когато данъкът е станал изискуем. С разпоредбата на чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, упражняване правото на приспадане на данъчен кредит е обвързано с условието стоките и услугите да се използват за целите на извършваните от регистрираното лице облагаеми доставки. Доставка е налице, когато има прехвърляне на собственост или други вещни права върху стока или извършване на услуга. Понятието „доставка на стоки“ по смисъла на чл.14, пар.1 от Директива 2006/112/ЕО не се отнася до прехвърлянето на собственост в предвидените от приложимото национално право форми, а включва всяка сделка по прехвърляне на материална вещ от определено лице, което овластява друго лице с цел да се разпорежда фактически с нея като собственик. Дали това овластяване е резултат на прехвърляне на собственост или на учредяване на вещно право или е резултат на предаване на стоката от името и за сметка на доставчика като лице, което само я държи или я владее или на прехвърляне на рисковете и ползите по повод стоката без фактическото ѝ предоставяне в държане, е въпрос на конкретния механизъм на всяка от спорните доставки, така както е претендиран от субектите по сделката или се установява от съвкупната преценка на релевантните доказателства за всяка конкретна операция. Респ. липсата на доставка е основание да се откаже право на приспадане на ДК поради нарушение на основни принципи на системата на ДДС – наличие на реална икономическа дейност и данъчен неутралитет, който цели да освободи от данъчна тежест всички реални икономически дейности.

Съгласно чл. 25 ЗДДС доставката, извършена от задълженото лице, се окачествява като данъчно събитие. На датата на възникването му се поражда

задължение за доставчика да начисли и корелативно свързаното с него право на получателя да ползва данъчен кредит. Условието за наличие на облагаема доставка като основание за възникване на данъчно събитие, обуславящо правото на данъчен кредит, залегнало в разпоредбата на чл. 167 и чл. 63 от Директивата, е транспонирано именно с нормите на чл. 25 и чл. 68, ал. 2 от ЗДДС. Съгласно Решение от 29.04.2004 г. по дело C-152/02, Пето отделение „правото на приспадане трябва да бъде упражнено по отношение на данъчен период, през който са изпълнени двете условия, изисквани от тази разпоредба /чл. 18, ал. 2 от Шестата директива/, а именно: стоките да са били доставени или услугите- извършени и данъчнозадълженото лице да притежава фактура или документ, който съгласно критериите, определени от въпросната държава-членка, може да се счита за служещ за фактура". Двете предпоставки за признаване право на данъчен кредит са кумулативни и липсата на която й да е от тях възпрепятства възникването и упражняването на това право. Според националния данъчен закон и постоянната практика на Съда на Европейския съюз по тълкуване на чл. 167, чл. 168 и чл. 178 от Директива 2006/112/ЕО, възникването и надлежното упражняване на правото на приспадане на данъчен кредит изисква установяване преди всичко наличието на действително осъществени облагаеми доставки на стоки и услуги. Реалността на доставката, документирана с редовно издадена фактура, е основен въпрос при преценка дали е право на приспадане на данъчен кредит за тази доставка или услуга- чл. 25, ал. 2 и 6, чл. 68, т. 1 и 69, ал. 2 ЗДДС, съответно чл. 62, 63, 167 и 168 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета и актуалната практиката на СЕС. Основание за този извод се намира, както в общата процесуална разпоредба на чл.154, ал.1 ГПК, така и в практиката на СЕС - т.37 от решение на СЕС от 18.07.2013 г. по дело C-78/12 „Е.-К“: лицето, което иска да приспадне ДДС, следва да докаже, че отговаря на предвидените условия за това. Според даденото от СЕС тълкуване изводите за наличие на реални доставки на стоки или услуги, респ. липсата им, както и данните за знание у получателя за извършена от някой от доставчиците по веригата измама, следва да се направят въз основа на „обективни факти“- факти и обстоятелства от обективната действителност, при съвкупната преценка на които може да се направи извод в подкрепа на едната или другата теза при общото разпределение на доказателствената тежест по чл.154, ал.1 ГПК и чл.170, ал.1 АПК. Такива обективни факти са всички онези доказателственорелевантни факти (според националната терминология), които стоят в определена връзка на зависимост с факт, релевантен за спорното право и поради тази си връзка, те са едно указание, че този факт се е осъществил. За разлика от правнорелевантните факти, които са определени в правната норма като предмет на доказване, доказателствените факти не са нормативно определени, защото изначално не е ясно кой факт може да се окаже във връзка на зависимост с правнорелевантен факт или кой факт може да бъде индигия, улика, мълчаливо да свидетелства относно осъществяването на правнорелевантен факт. Именно в тази връзка, а

не като правнорелевантни факти, могат да се поставят въпросите и е относимо изследване на произхода на стоката, на съхранението, движението и приемо-предаването ѝ, защото всеки един от тези факти може да има доказателствено релевантно значение за спорния въпрос относно реалността на доставките, съобразно твърдения от страните механизъм на настъпването им. Доводите на жалбоподателя за ирелевантност на тези обстоятелства са неоснователни. Действително, нито правният способ на прехвърляне на собствеността върху стоките, нито произходът им, са елементи от фактическия състав на понятието за реалност на доставките на стоки. Но всеки един от тези факти е от значение и може „мълчаливо да свидетелства“ относно обективното фактическо положение, доколкото само реално осъществилите се стопански операции, свързани с икономическата дейност по реални доставки на стоки и услуги, използвани в действителната икономическа дейност на лицето, са релевантни към спорното право на приспадане на ДК.

Безспорно в чл. 71, т. 1 от ЗДДС е заложено, че задължителна предпоставка за правото на приспадане на данъчен кредит е субектът да притежава фактура, която да отговаря на изискванията на чл. 114 от ЗДДС. Притежаването на данъчна фактура и протокол/акт обаче не е достатъчно да обоснове реалност на отразените в счетоводните регистри стопански операции. Доставката е доказана само ако между доставчика и получателя съществува реално правоотношение с достатъчно индивидуализиран предмет, в рамките на което се разменят конкретни взаимни престации. При оспорване на фактурата като частен свидетелстващ документ, в тежест на ползващия се от правата по тези документи е да докаже, че отразените във фактурата стопански операции действително са осъществени. Недоказана реална доставка, макар и документално оформена в счетоводството, не поражда права за данъчно задълженото лице. В тази връзка за целите на ЗДДС данъчно събитие е не правоотношението (валидността на търговската сделка), предвид наличието на сключен договор, а изпълнението на задължението за прехвърляне на правото на собственост (при доставката на стока) или за извършването на услугата (по арг. от чл. 6, ал. 1 и чл. 9, ал. 1 и чл. 25, ал. 1 от ЗДДС). За субекта на данъчно предимство ДЗЛ е бремето да установи с убедителността на пълното доказване осъществяването на тези правно релевантни факти- чл. 154, ал. 1 от ГПК във вр. с § 2 от ДР на ДОПК. По силата на чл. 4, ал. 3 от Закона за счетоводството, документална обосновааност на стопанските операции е налице само когато фактурата, като първичен счетоводен документ, отразява действително осъществена стопанска операция. Доказателствата за реалното осъществяване на доставката на услуга могат условно да бъдат разделени на две групи: установяващи потенциалната възможност за осъществяване на доставката, в която следва да се включат материално-техническата и кадрова обезпеченост на доставчика; и такива, сочещи прякото ѝ реализиране, към които следва да се причислят протоколи за приемане на работата, доказателства за начин на остойносттаване като количествено- стойностни сметки, осчетоводени записи за

извършени разходи на доставчика във връзка с извършване на услугата и др. Принципно, по отношение на отделни обстоятелства, като напр. наличието на наети лица, практиката на СЕС не изисква знание у получателя по доставките, но същата е категорична, че Директива 2006/112/ЕО и принципът на данъчен неутралитет допускат националната юрисдикция да провери въз основа на цялостна преценка на всички обстоятелства по случая дали самият издател на фактурата е извършил въпросната сделка, като вземе предвид всички обстоятелства по случая (т.50 и т.53 от решение на СЕС от 06.09.2012 г. по дело С-324/11 „Gabor Toth“).

На първо място, спорът се свежда до това извършени ли са реални доставки на стоки /млечни продукти/ и дали те са доставени от издателя на спорните 8 броя фактури [фирма].

От заключението на вещото лице, което се кредитира от съда, се установи, че фактурите, издадени от [фирма] са отразени в дневниците за покупки, респ. в СД за ДДС на [фирма] през съответните данъчни периоди и е по тях е пазвано право на данъчен кредит. Съответно при извършена справка в ИМ на НАП е установено, че спорните фактури, издадени към жалбоподателя са включени в дневниците за продажби, респ. в СД за ДДС на [фирма] за съответните данъчни периоди. Разплащането по фактурите е извършено в брой и по банков път /в „П. Б. АД/. Счетоводните операции са намерили отражение в хронологични дневници /главна книга/ на съответните счетоводни сметки за периода. Следва да се отбележи обаче, констатацията на приходните органи, че в банкови преводи от жалбоподателя към [фирма] не е уточнено основанието за плащане /не е посочено за кои фактури се отнасят/.

Съдът приема обаче, че наличието на фактура и счетоводното оформяне на операциите не е достатъчно основание за признаване на право на данъчен кредит, както бе посочено по-горе. В случая не се доказва реалното прехвърляне на собствеността върху родово определените вещи/стоки, което несъмнено става в момента, в който страните не само са се споразумели за количеството и стойността на сделката, но и са определили конкретната стока, предмет на сделката, а при липса на такова определяне- в момента на фактическото ѝ предаване. Несъмнено, отделянето на стоките чрез тяхното транспортиране и предаването им от прекия доставчик на ревизираното лице следва да се удостовери със съответните приемо- предавателни протоколи и транспортни документи /товарителници, пътни листа и др./. Представените приемо-предавателни протоколи по никакъв начин не удостоверяват наличието на изброените в тях по вид и количества стоки при доставчика, поради което и доколкото се касае за частни свидетелстващи документи без достоверна дата, същите следва да бъдат анализирани и преценени на фона на наличната доказателствена съвкупност.

В конкретния случай, не е възможно да се установи произходът на стоките, проследявайки веригата доставчици. За да приеме това съобрази, че липсват доказателства за получени от сочения за пряк доставчик на жалбоподателя

[фирма] доставки от предходните [фирма], [фирма] и др.

Приходните органи са се позовали на издадени РА на [фирма], с които са установени задължения за конкретните данъчни периоди именно поради липса на реалност на доставки към същото дружество. И въпреки, че се касае за отделни ревизионни производство, същите индикират, че при липса на реалност на доставки към доставчика на [фирма], липсва и реалност на доставки на стоки към самия жалбоподателя, тъй като няма как [фирма] да прехвърли нещо, което не притежава. Следователно, след като доставчикът не е доказал, че е разполагал със стоки от съответния вид и количество, представянето на подписани между страните фактури и протоколи не обосновава извод за реално изпълнение на доставки. Фактически не е възможно прекият доставчик да е предал стоките на жалбоподателя и да има основание за съставяне на приемо-предавателни протоколи за това, след като тези стоки никога не са се намирили при него, а участието му в сделките има основно посреднически характер. Т.е. не се доказва, че доставчикът е имал фактическа власт върху предмета на доставките, за да разполага с физическата възможност да се разпорежи със същите. Изложените факти и обстоятелства навеждат на извод, че на ревизираното лице му е било известно участието му във формални сделки, без да има фактически осъществени престации, а ако е имало такива, то те не са извършени пряко от издалия фактурите стопански субект. Това води на извод за фиктивност на доставки на стоки.

В подкрепа на този извод е факта, че дружеството- жалбоподател и прекият му доставчик са регистрирани на адрес по чл. 8 от ДОПК, находящ се в [населено място], [улица]. И двете дружества осъществяват дейността си през ревизирания период от една складова база, находяща се в [населено място], [улица], където е декларирано, че е извършено и приемо- предаването на стоките. Предмет на доставка са големи количества млечни продукти с растителни мазнини, за които не са представени ветеринарни сертификати или други търговски документи, удостоверяващи вложените продукти, каквото изискване е въведено със Закона за храните /ЗХ/. Т.е. налице е формално прехвърляне на стоки в рамките на склад, находящ се в [населено място], при което е изключено да се приеме липса на знание у жалбоподателя относно тази фиктивност.

Както се потвърди от показанията на св. Г. И. Д., той е извършвал оперативната дейност в [фирма]. При извършена справка в информационните масиви на НАП е доказана свързаност между Г. И. Д. и управителят на [фирма] - П. А. И. - двете лица имат общи деца, което се потвърди в съдебно заседание от самия Д. при разпита му в качеството на свидетел. При това положение липсват категорични данни, че дружеството- жалбоподател е реалният получател на доставката, няма как да се проследи и движението на стоките, доколкото двете дружества ползват един и същи склад, не са ангажирани договор, заявки.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав намира, че законосъобразно е отказано право на приспадане на данъчен кредит на жалбоподателя, по

фактурите издадени от [фирма].

На следващо място, [фирма] е ползвало данъчен кредит по 3 фактури, издадени от [фирма] в общ размер на 223,60 лева.

От заключението на вещото лице се установи, че спорните фактури, издадени от [фирма] са осчетоводени при дружеството- жалбоподател, разплащането е извършено в брой, счетоводните операции са намерили отражение в хронологични дневници /главна книга/ на съответните счетоводни сметки за периода. Фактурите са отразени в дневниците за покупки, респ. в СД за ДДС на [фирма] през съответните данъчни периоди и по тях е ползвано право на данъчен кредит.

Няма спор и че фактурираните доставки касаят транспортни услуги. „Б. ТРАНСПОРТ“ има регистриран товарен влекач МАН18.513 ФЛС рег. [рег.номер на МПС] , както и са издадени ЧМР от 06.10.2019 г., 07.10.2019 г. и 17.10.2019 г. Въпреки счетоводното и документално оформяне на стопанските операции, не се доказва от задължения субект реалност на доставките на услуги. За да приеме това съобрази, установено по делото, че представеното Удостоверение №784/20.12.2018 г. на ОДБХ [населено място] е на името на друго дружество / [фирма]/, както и представеният талон за регистрация на полуремарке рег. [рег.номер на МПС] . Приложен е и договор наем за превозното средство, сключен между [фирма] и [фирма]. Извършена е насрещна проверка на [фирма]. Не са представени документи за плащане, пътни листа, документи, доказващи заявен транспорт от клиента, документи за платени пътни такси, паркинг.

Предвид това, законосъобразно е отказано право на данъчен кредит на жалбоподателя по спорните фактури, издадени от [фирма].

Във връзка с декларираните вътреобщностни доставки на стоки /млечни и имитиращо продукти/ за клиенти от Гърция от страна на [фирма], с превозвач [фирма], съдът споделя изводите на приходните органи. От извършения обмен на информация с данъчната администрация на Гърция и получените отговори е видно, че при проверките гръцките данъчни власти не откриват дружествата, не потвърждават вътреобщностните доставки, не са налице документи и по инициатива на гръцката администрация ДДС номерата на част от гръцките компании са дерегистрирани. Установено, че представляващ на TYRAKI SMPC и GRECOIL L. е български гражданин - А. А.. По данни на търговски регистър, към Агенцията по вписванията е установено, че същият е собственик на множества дружества със задължения в големи размери към републиканския бюджет. Установено е също така, че представляващ на ODYSSEUS HELLAS P.C. е български гражданин - Г. Д., като същият е във фактическо семейно съжителство с П. А. И., представляващ на [фирма], както и Д. е работил и в дружеството- жалбоподател.

Липсата на доказателства относно произхода на стоките, транспорта на същите, получаването на стоката от гръцките контрагенти, плащания, въпреки формалното наличие на изискуемите по чл. 53, ал. 2 от ЗДДС и чл. 45 от

ППЗДДС документи, водят до извод, че жалбоподателят не е осъществил твърдения ВОД на млечни и на имитиращи продукти. Дори и да има осъществен ВОД на млечни продукти към държава-членка, то между него и стоките по спорните фактури не е налице припокриване, нито е доказано по категоричен начин, че изнесените продукти са с произход от спорните доставчици. Не са налични писмени доказателства в защита на тезата на жалбоподателя, че закупените стоки са били обект на последваща продажба–износ към Гърция. Единствено в о.с.з. св. Д. описва дейността на дружеството, свързана с търговия на млечни продукти и износ в Гърция, при отчитане на индичия за заинтересованост, предвид служебната му ангажираност в същото търговско дружество. Не е възможно да се презюмира добросъвестно поведение на една от страните по сделка, която не е осъществена реално, дори да са изпълнени счетоводните ѝ отразявания.

Това води до извод за неоснователност на доводите на жалбоподателя.

На следващо място, липсата на данни за регулярна и ежемесечна търговска дейност, респ. за нереалност на покупките на стоки и последващи облагаеми доставки- продажби, водят до извод, че и фактурите към жалбоподателя за наем за складова площ, печат, мобилни услуги, пренареждане, издадени от „А. Л.“ О., „ТРИСТАРТ“ Е., [фирма], [фирма] също са формално оформени. Относно фактурата за гориво, издадена от [фирма] няма доказателства, че същото е предназначено за икономическата дейност на лицето. Така правилно на основание чл. 70, ал. 1, т. 2 от ЗДДС е отказано правото на приспадане на данъчен кредит по спорните фактури в общ размер на 206,43 лв.

С оглед на всичко изложено до тук, съдът намира, че следва жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна.

Ответникът е направил искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, което при този изход на спора следва да бъде уважено в размер на 985.25 лева, съгласно чл. 8, ал. 1, т. 4 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Така мотивиран и на основание чл. 160, ал. 1 ДОПК, Административен съд София град, 73- ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], срещу Ревизионен акт /РА/ № Р-22221019008196-091-001/11.02.2021 г., издаден от М. А. К., на длъжност Началник на сектор, възложил ревизията и Д. П. Б., на длъжност Главен инспектор по приходите– ръководител на ревизията, потвърден с Решение № 867/08.06.2021 г. на Директор на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“, [населено място], Централно управление на Национална агенция по приходите, с който са установени задължения по ЗДДС в общ размер на 15 174.85 лева, за данъчен период м.10.2019 г.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], да заплати на дирекция „Обжалване и данъчно- осигурителна практика”- С. при ЦУ на НАП юрисконсултско възнаграждение в размер на 985.25 лева.

Решението може да бъде обжалвано от страните с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14- дневен срок от получаването му.

СЪДИЯ: